Doğan Kardeş

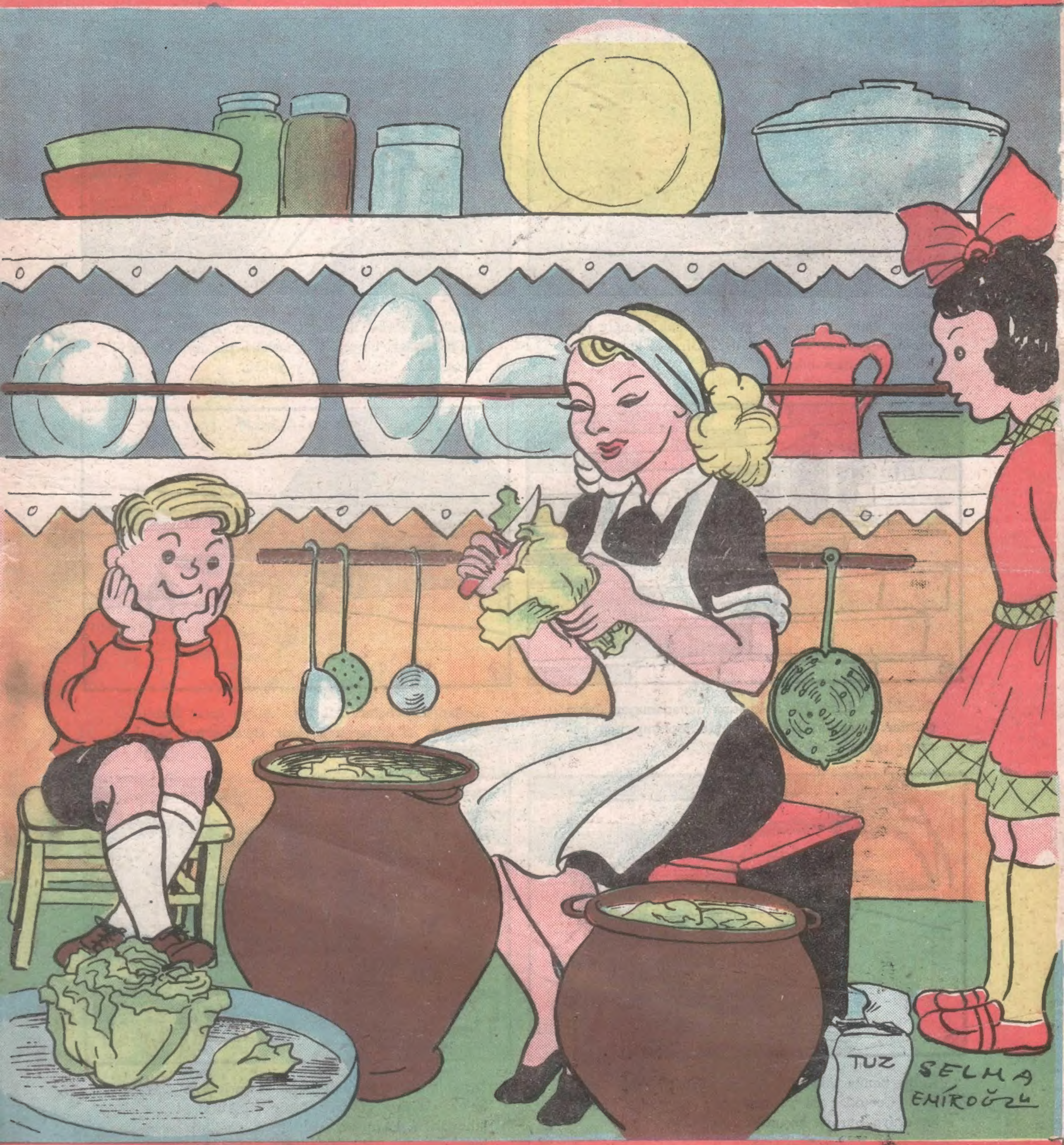

Sayı 119

ANNEM LÂHANA TURŞUSU YAPIYOR!

Krş. 15

Doğan Kulübünün Dünya Gezisi

Hazırlıyan : Hikmet Duruer

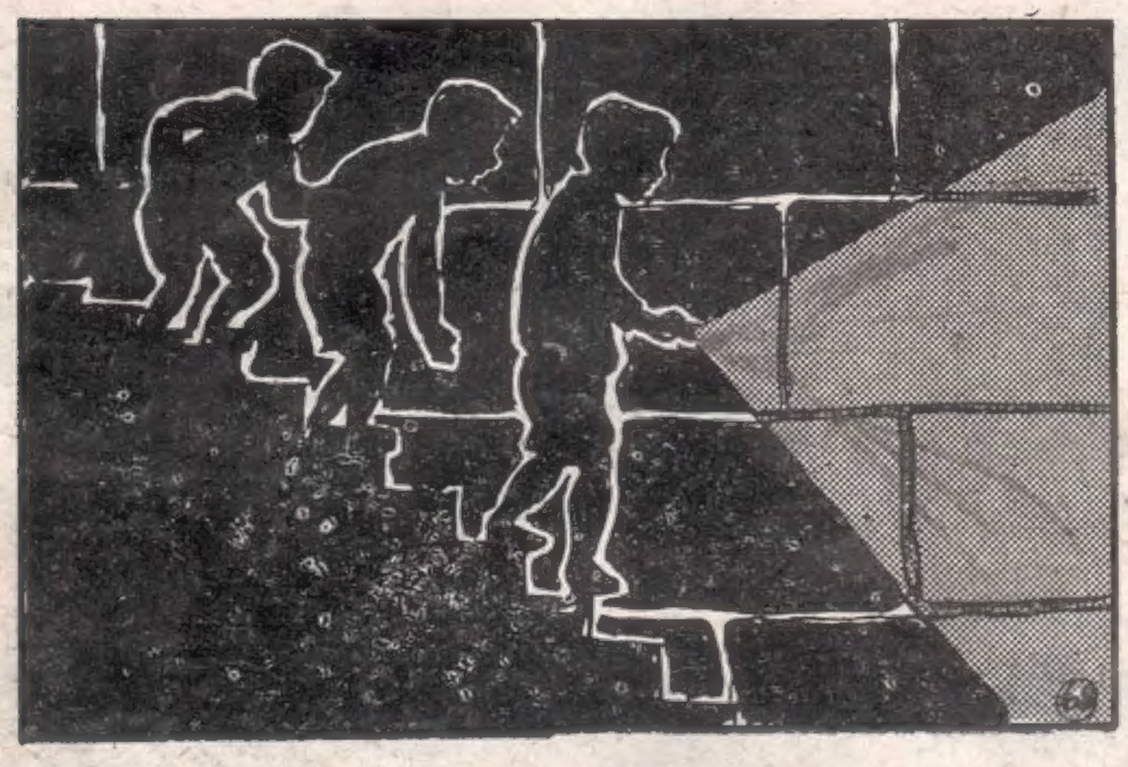

Doğan elektrik fenerini yaktı. Çocuklar ağır ağır merdivenlerden aşağı indiler. Birden karşılarına küçük bir kapı çıktı.

Çocuklar korku ile kapıyı açtılar. Burası pis kokulu daracık bir odaydı. Ortada bir mumya sandukasından başka bir şey yoktu.

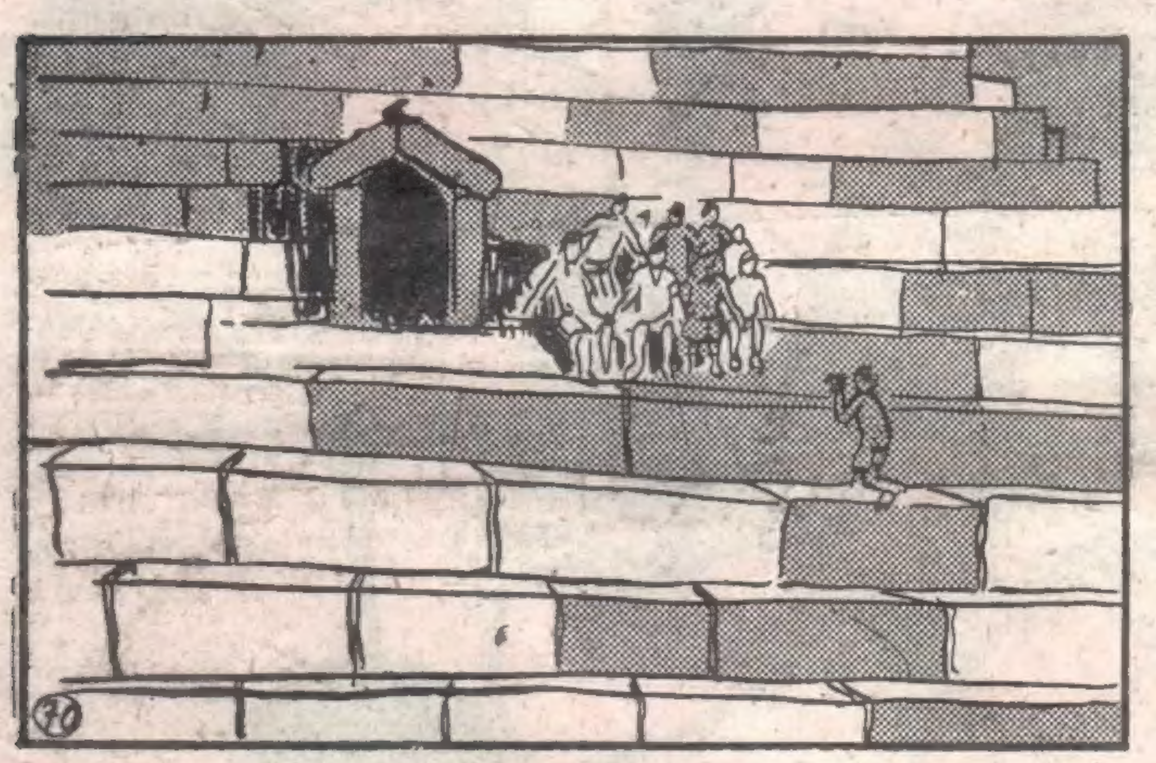

Çocuklar odanın pis kokusuna dayanamayıp dışarı çıktılar. Ehramın kapısı önünde toplanıp hep beraber resim çektirdiler.

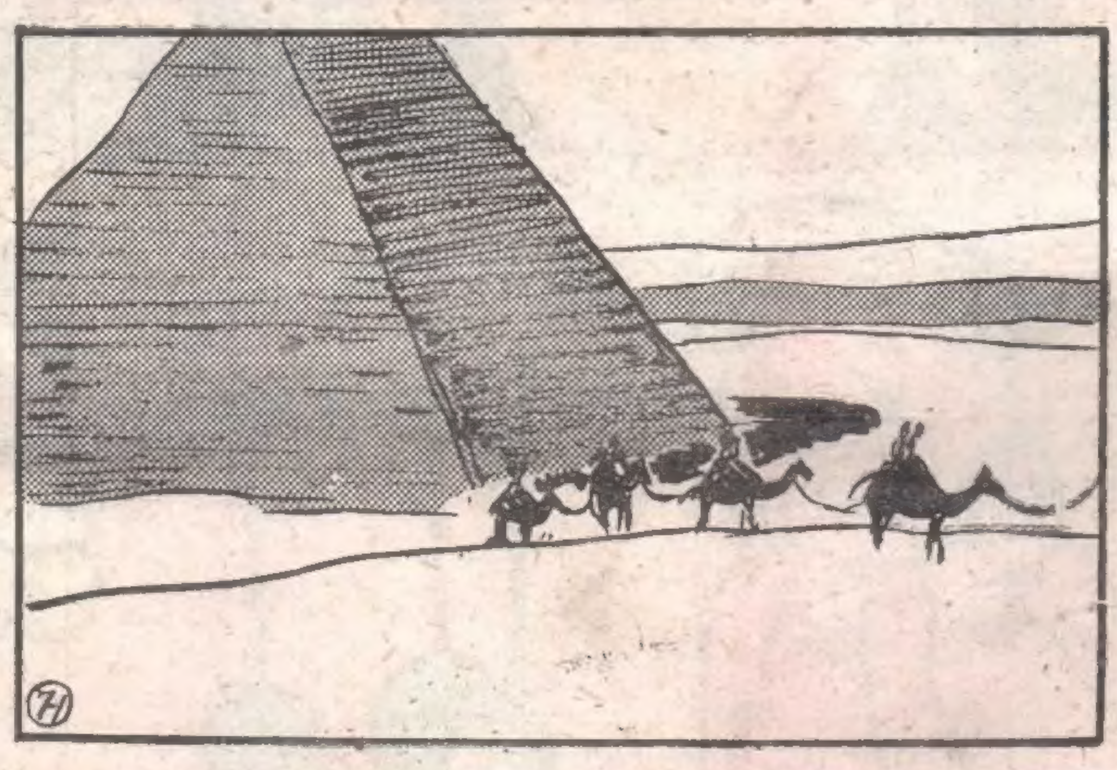

Doğan kılavuzları Ali Rıza Ali'ye artık Kahire'ye dönmek istediklerini söyledi. Biraz sonra develere binip yola koyuldular.

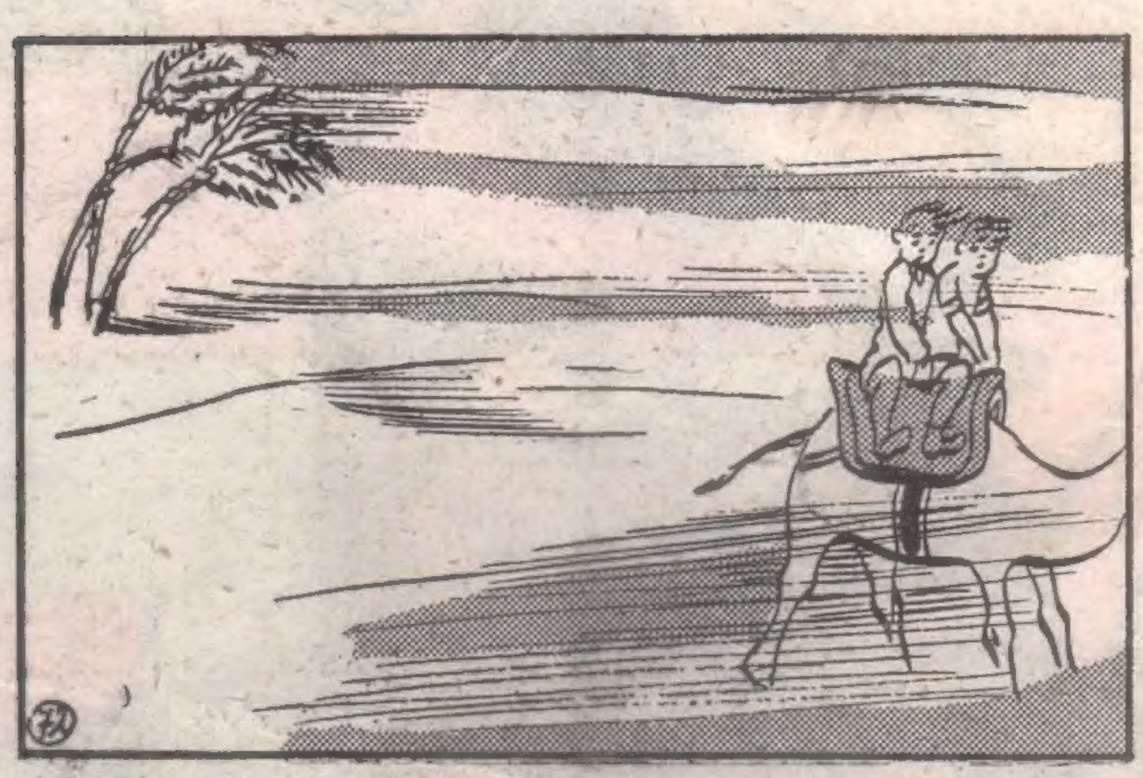

Kafile henüz çöle açılmıştı ki, birden kum fırtınası çıktı. Çocuklar ne yapacaklarını şaşırdılar. Develer oraya buraya koşmağa başladılar.

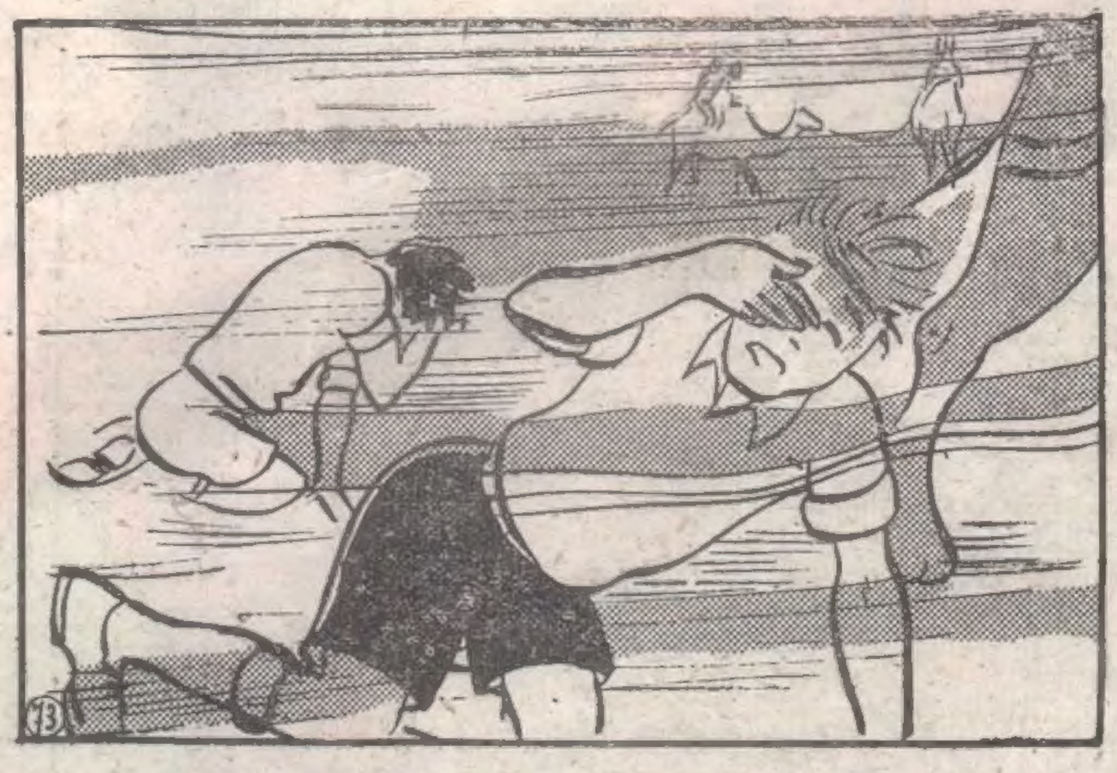

Develer böyle alabildiklerine koşarlarken Doğanla Selçuk birden devenin üstünden kumlara yuvarlandılar. Arkadaşları onların düştüğünü görmediler.

— Devam edecek —

SUNA KAN KARDEŞİN MEKTUBU

Biliyorsunuz ki İdil Biret'le Suna Kan kardeşler yakında yurdumuzdan ayrılıyorlar.
Bu kardeşlerden Avrupaya musiki tahsiline giderken neler düşündüklerini bana birer mektupla bildirmelerini rica etmiştim.
Suna Kan kardeşten gelen cevabı kendi el yazısı ile aşağıya basıyoruz:

İtalyaya müzik ve kültür tahsiline gidiyorum. İleride büyük bir virtiyöz olarak döneceğimi düşündükçe seviniyorum. Memleketimin bana sarfettiği emekleri boşa çıkarmıyacağım. Omuzumda ulusumun büyük bir yükü olduğunu biliyorum ve bu yükü kaldırmağa çalışacağım.

Kan

Bu kardeşimizin büyük bir keman sanatkârı olacağına inanıyoruz. Ona bütün kalbimizle başarılar dileriz.

* *

BİR TEŞEKKÜR

İçinden 75 lira çıkan şu imzasız mektubu aldık:

«Derginizi ilk defa olarak gördüm. Çok beğendim. Çocuklarımız için böyle güzel ve faydalı bir dergi çıkardığınız için sizi tebrik ederim. Gönderdiğim 75 lira ile oğlumun okulundaki adresleri ilişik 10 fakir çocuğu birer yıllık abone kaydetmenizi rica ederim.»

Bu iyi yürekli, hayırsever vatandaşımıza adresini bildirmediği için mektup yazarak teşekkür edemedik. Onun için kendisine böyle açıkça teşekkürlerimizi bildiriyoruz. Verdiği adreslere dergiler gönderilmeye başlanmıştır.

RUYA

Bir gün çıktım çayırlara
Çayırcıkta gördüm bir at
Ata baktım iki kanat
Bindim üstüne uçtuk biz
Denize düştük ikimiz
At uçup kaçtı benden
Sularda boğuldum ben!

Hülya DEMİRYONT

OKUYUN VE ÖVÜNÜN

Bir büyük babanın mektubu:

Şu aşağıdaki mektubu kuzum siz de okuyun da koltuklarınız kabarsın:

«Sevgili yavrum, Doğan Kardeş, Ben ihtiyar bir büyük babayım. Torunlarım sana abonedir. Ben de onlarla beraber seni her hafta okurum. Geçen gün tramvayda ayakta kaldım. Kimse kalkıp bana yerini vermedi. Yalnız biraz ilerde oturan bir çocuk, bilet almak için başını çevirip de beni ayakta görünce, hemen kalktı ve gayet nazik bir sesle «Buyurunuz efendim» diye yerini bana verdi. Kendisine çok çok teşekkür ettim. Elindeki Doğan Kardeş'ten anladım ki, o da senin bir okuyucundur. Büsbütün sevindim. Onun için sana bu mektubu yazıyorum. Bütün Türk çocuklarının, bu okuyucun gibi, ihtiyarlara ve kadınlara karşı daima nâzik ve terbiyeli olmalarını candan dilerim.»

Bu sayın büyük babanın mektubunu büyük memnunlukla basıyoruz. Yerini ona veren Doğan Kardeş okuyucusu her kimse biz de ona candan teşekkür ederiz. Doğan Kardeş, böyle terbiyeli, nâzik ve ince ruhlu kardeşleriyle öğünür.

★

LA FONTAİNE'in MASALLARI

Bütün kardeşlerin sabırsızlıkla bekledikleri ««La Fontaine'in Masalları» iki kitap halinde, güzel kapaklar içinde bir kaç güne kadar çıkıyor.

★

KAPAĞIMIZ: ANNEM LÂHANA TURŞUSU YAPIYOR!

Lâhana diyip de geçmeyelim; vitamini en çok olan sebzelerdenmiş. Onu çiğ olarak bol bol yiyenler, soğuk algınlıklarına karşı daha dayanıklı olurlarmış. Vitaminler, pişince kaybolduklarından sebzeleri ve yemişleri çiğ yemek şimdi moda oldu. Lâhanayı çiğ yemenin en iyi şekli, onu haşlamadan, tuzlu su içinde turşusunu yapmaktır. Bütün anneler, kış aylarında çocuklarına bol bol lâhana turşusu yedirsinler.

DURSUN SEVERUS AMCA'NIN MEKTUPLARI:

KANATLI HIRSIZLAR

SEVGİLİ Suna,

Dün annenden bir mektup aldım. Hepiniz iyiymişsiniz. Derslerine çok çalışıyormuşsun. Bilsen buna ne kadar sevindim. Yalnız bir şeye canım sıkıldı: annenin elmas yüzüğü çalınmış, bir kaç gün sonra da senin altın bileziğin aşırılmış. Hizmetçiniz de evde değilmi.ş Ya evde olsaydı, ondan şüphelenecektiniz. Kaş - göz arasında eve gürültüsüz girip yalnız elmas yüzük, altın bilezik aşıran bu yüzsüz hırsız kim acaba? Böyle güpegündüz evin üst katına iki kere hırsız girer de nasıl görülmez? Hele bahçe kapısı da kapalı olursa? Ben de olsam, şaşırırdım, doğrusu.. Annen anlatıyor: bu hırsızlık haberi konu-komşuya yayılınca Fatma Abla, kamburuna, gevşek ve çarpık bacaklarına bakmadan hemen koşmuş; gelmiş ve kahve falı ile hırsızı bulacağını söylemiş. Bilsen ne kadar güldüm buna. Ah şu Fatma Abla ve Fatma Ablalar.. Kasap ta annene bir üfürükçüden bahsetmiş. Bu adam evlere okurmuş, üfürürmüş: Kötü niyetle eve girenlerin ayakları yere yapışırmış. Bu kadar keskinmiş üfürüğü bu adamın. Annen, Fatma Abla'ya, kasaba çok güzel cevap vermiş. «Kahve falıyla, üfürükle hırsız tutulur mu hiç?» Böyle olsaydı Fatma Abla'yı hemen polis müdürü yapardık, üfürükçüyü de daha yüksek bir yere getirirdik. Bak, Sunacığım, ben ne fala baktım, ne de sağa, sola üfürdüm. Fakat annenin bana yazdıklarını ince bir fikir eleğinden geçirdim. Hepiniz şaşacaksınız, şimdi. Annenin elmas yüzüğüyle senin altın bileziğini gün ortasında usulca aşırıp kimseye görünmeden sıvışan yüzsüz hırsızı buldum Suna. Kanadlı bir hırsız bu. Sakın, pencere açıkken, pencereye yakın yerlere yüzük, bilezik, gerdanlık gibi ışıldayan, parlak şeyler bırakmayınız. Yine o usta hırsız gelir, onları da aşırır. Şimdi ben sana hırsızın yerini söyleyeyim. Evinizin hemen yanı başında büyük bir çamlık var ya, işte hırsızlar orada.. Anlayamadın mı? Her akşam üstü kapkara bir bulut gibi kaynaşa kaynaşa, bağıra bağıra çamlıklara yayılan hırsızlar.. Haydi seni daha fazla üzmeyeyim: kargalar, canım, kargalar.. Fakat bu hırsızlığı hangi karga yaptı, onu bilmem. Bütün kargalar anadan doğma hırsızdır. Hele altın, elmas, gümüş, boncuk gibi parlak ve ışıldayan şeyler gördüler mi, dayanamazlar. Hırsızı bulduk, ama, annenin elmas yüzüğü, senin altın bileziğin gitti. Kim bilir, karga aşırdıklarını nereye sakladı. Hırsız insanları yakalamak oldukça kolay. Çünkü onlar, çaldıkları şeyleri el altından satmaya çalışırlar, böylece yakayı ele verirler. Bundan başka belli başlı hırsızların adları da poliste yazılıdır. Bir yerde bir hırsızlık yapıldı mı polis, kimden şüpheleneceğini bilir. Gel de sen kargalarla başa çık. Hırsız kargayı yakalasak bile polise nasıl götürebiliriz? Gördün mü, Suna, kargaların marifetlerini? Kuşların en resmî giyinenleri onlardır. Onlar, konserlere, tiyatrolara, törenlere giden fıraklı, smo-

kingli şık erkeklere ne kadar benzerler. Gömlekleri, boyunbağları bile siyahtır onların. Tüyleri bu kadar ciddi bir kuşun teklifsiz bir hırsız olabileceğini kim aklından geçirebilir?

Fransızların güzel masallar yazan büyük bir şairi vardır, La Fontaine.. Karga ve tilki adlı bir masalında, sen de biliyorsun ya, karganın avanaklığını anlatıyor. Halbuki, hiç te öyle değil Sunacığım .Karganın gagasından peyniri kapacak tilki nerde? Kuşların en kurnazı, en dikkatlisi, en tetiği kargadır. Konacağı ,dolaşacağı, tüneyeceği yeri kılı kırka yardıktan sonra seçen bu kuşun avanaklığı nerde? Karga her yerde bir tehlike sezer, her şeyden kuşkulanır. Bütün şüphelerini gidermedikten sonra başını kanadının altına gömerek uyumaz. Kuşlar başlı başına bir dünyadır Suna. Onların akıllıları, kurnazları vardır, düşüncesizleri, atılganları vardır, kendisinden çok daha kuvvetli düşmanları ile ürkmeksizin güreşen kahramanları vardır. Fakat karga çok tuhaf bir kuştur. Şimdi bir dostumun kargası aklıma geldi. Bu çalkanarak yürüyen kesik kanatlı kuşu görür gibi oluyorum. Dostum onu bir samanlığın dibinde bulmuş. Hiç şüphesiz yuvasından düşmüş. Onu pişmiş yumurta sarısı ile, dutla beslemiş. Dostumu ne zaman görmeye gidersem bu karganın yeni bir oyunu ile karşılaşırdım. Eldivenimi masanın üstüne bırakmışsam yerinde yeller eserdi. Saatlerce arardık. Karganın adı Mohrle idi. Dostum gülerek:

— Gene Mohrle'nin marifeti, derdi.

Mohrle kahvemin kesme şekerini, kurşun kalemimi, her şeyimi öyle bir aşırırdı ki, farkına bile varmazdım. Mohrle aşırdıklarını nerde saklardı, bunu kimse bilmezdi. Çünkü, onun belli başlı bir saklama yeri yoktu. Arkadaşım arada sırada anlatırdı:

— Dün eldivenlerini halının altında bulduk. Bugün eski lastiklerimin içinden altın bir pudra kutusu, gümüş bir hanım ağızlığı, küçük bir tırnak makası çıktı. Mohrle bu, canı öyle çekmiş... Dostum hemen her gün yastık altında, dolapta, kâsede, akla gelmeyen yerlerde Mohrle'nin ganimetlerini bulurdu. Bir gün şakayla dostuma demiştim:

— Mohrle öyle sessiz sessiz çalışıyor ve dostlarını birer ikişer sızdırıyor ki, evin, günün birinde, Ali-Baba'nın Birbir Gece masallarındaki mağarasına dönecek. Fakat, o vakit, ben de senin yanına tılsımlı bir sözle geleceğim.

Dostum gülerek dedi ki:

— Ya o tılsımlı sözü bulamazsan...

Cevabım hazırdı:

— Üzülme.. Susam açıl, demeyeceğim. Bunu bütün dünya biliyor artık.

Dostumun oğlu merakla sormuştu:

— Aman Dursun Amca, ne diyeceksin o halde?

— Şimdi, dinle yavrum, demiştim: **Ak post, kara post, Mohrle olsun bize dost.**

Çocuğun gözleri bu anlaşılmaz sözlerin büyüsü ile kamaşmış gibi idi. O günle bugünün arasında uzun yılların dilsiz perdesi gerili duruyor.

Amcan

Dursun SEVERUS

GÖKYÜZÜNÜN MASALI

GÜNEŞ BİZDEN NE KADAR UZAKTADIR?

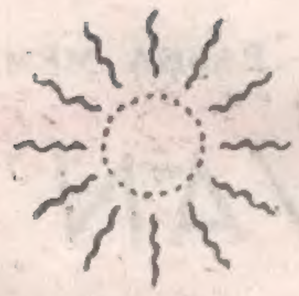

Sizinle gökyüzünün uçsuz, bucaksız âlemlerinde beraberce dolaşalım mı?. Başımızın üzerindeki bu masmavi gök kubbenin içinde neler oluyor, neler bitiyor biliyor musunuz?.. Size bazı sorular sorsam cevaplarını verebilir misiniz?..

1 — *Acaba güneş olmasaydı, dünyamız neye benzeyecekti?.. Bunu hiç düşündünüz mü?..*

2 — *Eğer güneş olmasaydı ay ve yıldızlar arzımızı aydınlatacak kadar ışık verebilir miydi?..*

3 — *Acaba güneşsiz insanlar yaşayabilirler miydi?..*

4 — *Güneşe her günümüzün her dakikasında muhtaç olduğumuzu gösterecek daha neler düşünebilirseniz söyleyiniz.*

★

Sevgili kardeşler, gökyüzündeki güneş, dünyamızdan acaba ne kadar uzaklardadır. Bunu hiç düşündünüz mü?..

Güneş, dünyadan yüz altmış yedi milyon kilometre uzaktadır. Fakat bu yüz altmış yedi milyon kilometrenin ne kadar uzunluk olduğunu düşünebilir misiniz?..

Acaba sizin bulunduğunuz şehirden, yahut köyden Atlas Okyanusunun öbür kıyılarındaki memleketlere kadar olan mesafeden daha uzak mıdır?..

Acaba Türkiye'den Pasifik Okyanusunun öbür kıyılarındaki memleketler kadar uzak mıdır?..

Acaba Türkiye'den güney kutbuna kadarki mesafeden daha uzak mıdır?

Haydi şimdi bu soruların cevaplarını verelim :

Güneş kuzey kutbu ile bizim oturduğumuz memleketler arasındaki mesafeden çok çak uzaklardadır. Atlas Okyanusunun, Pasifik Okyanusunun öbür kıyılarındaki memleketlerle bizim yurdumuz arasındaki mesafeden, kısaca yukarda saydığımız bütün yerlerden çok çok uzaktadır.

Güneşin ne kadar uzak olduğunu anlayabilmek için şöyle bir misal alalım. Farzedelim ki güneşi bulmak için bir uçak seyahati yapacağız. Siz de bizimle beraber güneşe uçmak ister misiniz?.. Acaba insanlar güneşe uçabilirler mi?.. Niçin uçamazlar?.. Şimdi sınıf arkadaşlarınızdan bazıları belki diyeceklerdi ki :

— Efendim, güneşe uçamayız. Çünkü güneş çok çok uzaktadır...

Evet şüphesiz bu bir sebeptir. Hem de çok doğru, çok kuvvetli bir sebep!.. Fakat farzedelim ki bir fabrika son sistem çok süratli bir uçak icad etmiş. Çok cesur bir pilot da bu uçakla güneşe gitmeğe karar vermiş. Hiç durmadan güneşe kadar gidecek... Zaten bir yerde durup da uçağına benzin almak imkânı da yok ya!..

İşte böyle bir pilot, böyle çok süratli bir uçakla yola çıksa, tam seksen sene hiç durmadan uçsa, ancak güneşe erişebilir. Ne uzun, ne uzun bir yolculuk değil mi?

Güneşin bizden ne kadar uzakta olduğunu hesap edebilmek için bir başka misal alalım :

Farzedelim ki güneşten arzımıza gelen ışıklar üzerine demiryolları döşeyerek güneşe şimendifer ile gidebiliriz... Bugün Amerika'da işleyen en hızlı trenler bile dünyadan güneşe kadar ancak iki yüz senede varabilir. İki yüz sene evvel ise sizin büyük annenizin, büyük annesinin annesi bile henüz doğmamıştı. Ne uzun yıllar değil mi?..

Güneşin bize ne kadar uzaklarda olduğunu hesap edebilmek için bir başka misal daha alalım :

Bugün dünyanın Atlantik ve Pasifik Okyanuslarını çok hızla geçen koskocaman vapurlar, dünya ile güneş arasındaki boşlukta seyahat edebilseler ancak üç yüz elli senede güneşe erişebilirler.

Şimdi güneşin bizim dünyamızdan ne kadar uzaklarda olduğunu anlıyabiliyor musunuz?..

★ ★ ★ ★ ★ ★

Balıklar — İşte nihayet balıkçı da ağa yakalandı.

Oktay ile İnal büyük babalarının çiftliğine gidiyorlardı. Bu çiftlik Oktay'la İnal'ın oturdukları şehirden şimendifer ile tam (yüz altmış yedi) kilometre uzakta bulunuyordu. Eğer bu küçük kardeşler, babalarının evinden büyük babalarının çiftliğine kadar (500.000) defa gidip (500.000) defa geri gelseler, böylelikle (167) kilometre yolculuğu (1.000.000) defa tekrar etseler ancak o zaman, güneş ile dünya arasındaki uzaklık kadar bir seyahat yapmış olacaklardır. Ne uzun bir yolculuk değil mi?.. Buna imkân var mıdır?

İşte sevgili kardeşler, görüyorsunuz ki güneş bizim dünyamızdan çok çok uzaklardadır...

★

Geçen hafta sabahleyin Ergin ile Aydın sevine sevine sınıfa gelmişler, babalarının Amerika'dan döndüğünü arkadaşlarına müjdelemişlerdi. Ergin ile Aydın'ın babaları kaptandır. Bir kaç ay evvel Amerika'ya bir vapur dolusu üzüm, incir, tütün, krom götürmüştü. Dönüşte de gemisine Amerika'dan, bir çok makineler, otomobiller, ilâçlar yükliyerek memleketimize gelmişti. Kaptanın gemisi Amerika'dan yola çıktıktan sonra tam on beş gün on beş gece Atlas Okyanusunda hiç durmadan yol almış. Nihayet Cebelüttarık'a gelebilmiş, oradan da Akdenizin mavi suları üzerinde on günlük bir yolculuktan sonra İzmir limanına ulaşabilmiş. Ergin ile Aydın, babalarının seyahat hikâyesini sevine sevine bütün sınıf arkadaşlarına anlatıyorlardı. Amerika'nın bazı limanlarından Türkiye'ye kadar aşağı yukarı on bin kilometre bir mesafe vardır. Aydın ile Ergin'in babaları bu on bin kilometrelik yolculuğu yirmi beş günde yapmıştır. Düşününüz bir kere!.. Yirmi beş gün... Yirmi beş gece!..

Halbuki her sabah yatak odanızın penceresini açtığınız zaman içeri giren aydınlık çok uzaklardaki güneşten gelmektedir. Güneşin dünyaya uzaklığı, Amerika'nın Türkiye'ye olan uzaklığının tam (16.000) mislidir. Öyle olduğu halde güneş ışığı ta güneşten dünyamıza kadar on dakikadan daha az bir zamanda gelmektedir.

BAŞKA MEMLEKETLERDE ÇOCUKLAR NASIL YAŞIYORLAR?..

İVAN'IN REN GEYİĞİ

İvan, Lapland adındaki karlarla, buzlarla örtülü bir memlekette yaşamaktadır. Lapland'ın kışları çok uzundur. Bu memleket ahalisi kışın bazı günlerinde hemen hemen hiç güneş yüzü görmezler. Fakat Lapland'da geceleri ay, bizim yurdumuzdan daha çok etrafı aydınlatır.

İvan'ın memleketi senenin bir çok aylarında karlarla buzlarla örtülü olduğu halde bu küçük oğlancağız hiç üşümez. Çünkü başındaki başlıktan ayağındaki çizmelerine kadar giydiği her şey Ren geyiği kürkünden yapılmıştır. İvan'ın babası, annesi, ağabeyleri, ablalarıyle bütün akrabaları, dostları, herkes herkes tıpkı İvan gibi Ren geyiği kürkünden yapılmış esvaplar, paltolar, başlıklar, çizmeler giyerler.

Bir gün İvan'ın babası karların üzerinde araba gibi, kullanılmak için bir kızak yapmıştı. İvan da babasına yardım etmişti. Lapland'da bütün çocuklar daha pek küçük yaşlarında iken ellerile bir iş yapmasını öğrenirler.

Kızağın ön tarafını sivri yapmışlardı. Ön tarafı sivri kızak karları kolayca yararak hızlı gidebilirdi. Kızağın arkasında da bir insan oturacak kadar bir yer yapmışlardı. Kızak bitince İvan'ın babası oğluna kalın bir ip verdi.

— Haydi git, bu iple Loda'yı yakala, getir, dedi.

Loda, İvan'ın kendi Ren geyiği idi. İvan, henüz mini mini bir bebek iken, babası kendisine bir yavru Ren geyiği vermişti. Lapland'da her yeni doğan bebek için bir Ren geyiği ayırmak âdettir. Çocuk kendi kendine bir kızak kullanacak yaşa gelinceye kadar annesinin, yahut babasının kızağına biner. Kendi kendine kızak idare edebilecek kadar büyüdüğü zaman, babasının hediye etmiş olduğu Ren geyiğini bu kızağa koşar. İvan henüz Loda'yı kızağa koşmamıştı. Fakat babası artık kendi başına kızak kullanacak bir yaşa geldiğini söylüyordu. İvan çok çok seviniyordu. Annesi, babası kızak idare ederken dikkatli dikkatli bakıyor, kızak kullanmasını öğreniyordu. Şimdi babası «Git, Loda'yı getir!..» diyince bilseniz ne kadar sevinmişti.

Çam ağaçları arasında bir çok Ren geyiği otluyordu. Burunlarile, ön ayaklarile karları eşiyor, karların altında büyüyen taze yosunları yiyorlardı. Ren geyikleri sadece bu yosunlarla beslenirlerdi.

İvan'ın babasının atları, inekleri, koyunları, keçileri yoktur. Sadece Ren geyikleri vardır. Lapland, çok soğuk bir memlekettir. Burada inek, koyun, keçi, at yaşayamaz. Onların yiyecekleri otlar, ve çayırlar, Lapland'da bulunmaz.

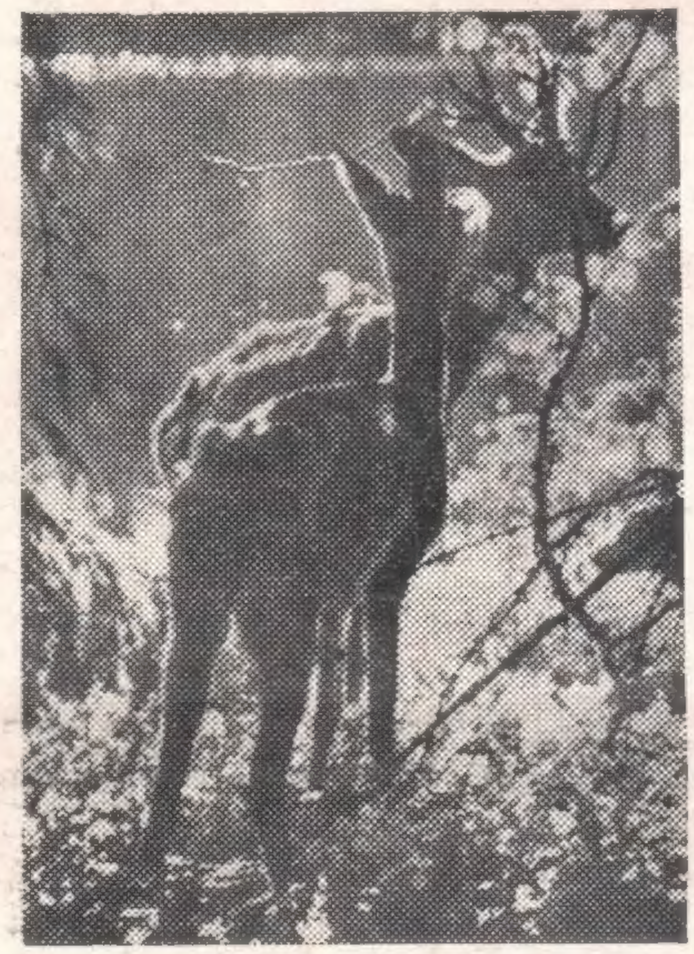

İvan yüzlerce Ren geyiği arasında, kendi sevgili hayvanını; Loda'yı bulmakta hiç güçlük çekmedi. Yazın Loda'nın boynuna kocaman bir çıngırak takmıştı. Çıngırağın sesini çok iyi tanıyordu. Loda nerede olursa olsun İvan sevgili geyiğini kolaylıkla bulabiliyordu. Bugün de çamlar altında bir dakika durmuş, etrafı dinlemişti. «İşte, çıngırağın sesi bu taraftan geliyor» diye koşa koşa gitmişti. Evet Loda orada idi.

İvan yavaş yavaş Loda'ya yaklaştı. Elindeki ipe kocaman bir ilmek yaptı. Hayvan başını kaldırıncaya kadar bekledi. Loda başını kaldırır kaldırmaz ipi hayvanın başına attı ve boynuzlarına geçirdi. Sonra ipi yavaş yavaş çekmeğe başladı. Loda sevine sevine İvan'a doğru geliyordu. Küçük efendisinin kendisine tuz vereceğini sanıyordu. Çocuklar çikolatayı, şekeri ne kadar severlerse, Ren geyikleri de tuzu o kadar severler.

İvan'ın babasının elinde yepyeni bir koşum takımı vardı. Bu koşumu Loda'nın üzerine yerleştirdi. Kayışları kızağa bağladı. Dizgini de oğlu İvan'ın eline verdi. İvan çoktan kızağa girmiş, yerine kurulmuştu. Dizlerine de gayet güzel bir Ren geyiği kürkü sarmıştı.

Babası İvan'a :

— Dizgini iyi tut, bizim otlağın sonuna kadar git, oradan geri dön!.. dedi. Sonra Loda'ya hafifçe vurarak bir ıslık çaldı.

İvan'ın kızağı bembeyaz karlar üzerinde kuş gibi uçmuş, gözden kaybolmuştu. Karlı tepeciklerin üzerine birden zıplıyor, çukurlara kayıyor, yine yükseliyor, yine alçalıyordu... İvan sevinçle kahkahalar atarak sevgili Loda ile uçup gidiyordu. Bir kaç dakikada otlağın sonuna gelmişti. Burada Loda'yı çevirdi. Geri döndüler.

İvan'ın babası ile annesi oğullarını uzaktan seyrediyorlardı.

İvan, yepyeni kızağının üzerinde büyük bir sevinçle uça uça gelirken annesi ile babası onun çok çevik, akıllı, becerikli bir çocuk olduğunu görerek gururlanıyorlardı.

Babası :

— Aferin İvan, artık bundan sonra sen benim kızağıma binmeyeceksin. Annenin kızağına da binmeyeceksin. Kendi kızağını kendin idare edeceksin, dedi.

İvan kendi kendine bir kızak kullanacak kadar büyük bir insan olduğuna çok sevindi. Hemen annesine, babasına teşekkür etti.

★

SORULAR

1 — *Siz hiç Ren geyiği gördünüz mü?..*
2 — *Görmedinizse niçin?..*
3 — *Siz kızağa biner misiniz?..*
4 — *Bulunduğunuz memlekette kışın ne kadar kar yağar?*
5 — *Hayvan beslemesini sever misiniz?.. At mı, inek mi, koyun mu, keçi mi beslersiniz?..*
6 — *Eğer hayvan beslerseniz, bu hayvanlarınızdan ne şekilde faydalanırsınız?..*
7 — *En çok hangi hayvanları seversiniz?.. Niçin?..*

SİZİN İÇİN ÇALIŞAN YÜZLERCE İŞÇİ

PORTAKAL BAHÇELERİNDE BİR GEZİNTİ

HAYAT

Sizin rahatınız, sizin yiyeceğiniz, giyeceğiniz için yüzlerce işçinin çalışmakta olduğunu hiç düşündünüz mü?.. Belki de siz benim bu sözüme inanmazsınız. «Bizim evde hizmetçi yok. Annem işlerimizi görüyor. Ablam, ağabeyim, ben de kendisine yardım ediyoruz. Bizim rahatımız için kimse çalışmıyor...» dersiniz. İsterseniz beraberce araştıralım.

Yediğimiz yemişler, elma, armut, kiraz, portakal, mandalina, ağaçlarından kendi kendine kopup soframızın üzerine birdenbire düşüyor mu?.. Hayır!..

Giydiğiniz yünlü elbiseler koyunların sırtından kendi kendine çıkıp elbise halinde hemen size geliyor mu?... Hayır!.. Yediğimiz meyvaları, sebzeleri, yüzlerce, binlerce kadın, erkek vatandaşımız yetiştiriyor, bakıyor, büyütüyor, topluyor. Sonra bu meyvaları, sebzeleri, buğdayları, otları, şimendiferciler, arabacılar taşıyor. Sizin bulunduğunuz yere kadar getiriyor. Anneniz, babanız da satın alıyor. Değil mi?..
Bir çok vatandaşlarımız da koyun besliyorlar.. Koyunların yünlerini kesiyorlar. Kumaş dokuyorlar. Siz de bu kumaşları satın alıp elbise yapıyorsunuz. Değil mi?..

Şu halde bütün bu vatandaşlarımız sizin için, bizim için, hepimiz için çalışmış olmuyorlar mı?.. Bütün dünyada böyle birbiri için çalışan insanlar vardır. Siz de henüz çocuk olmakla beraber hem kendiniz, hem de başkaları için çalışabilirsiniz. Böylelikle, başka insan kardeşlerinize faydalı işler gördüğünüzden dolayı büyük bir sevinç duyarsınız.

İnsanlar sade para kazanmak için çalışmazlar. Başkalarına faydalı olduklarını hissettirmek için çalışırlar. Asıl büyük insanlar, başkalarına faydalı olmaktan zevk alan, başkalarının hayırı için çalışmağı âdet edinen insanlardır.

Uzun senelerdenberi sizin için çalışmış olan, bugün de yine sizler için, hepimiz için çalışan işçilerin hikâyelerini isterseniz hep beraber okuyalım.

★

Belki bugün sofranızda portakal vardı. Siz bir portakalı bir kaç dakikada yiyip bitirmişsinizdir. O portakal sizin sofranıza gelinceye kadar yüzlerce işçinin kaç gün çalıştığını hiç düşündünüz mü?.. Portakal nasıl yetiştirilir, nasıl bakılır, bunları bir başka zamana bırakalım da şimdi isterseniz, portakal ağaçlarının dallarında altın gibi sarardıktan sonra nasıl toplandığını, sizin sofranıza gelinceye kadar nerelerden geçtiğini anlamak için küçük Sevim'in şu hikâyesini dinliyelim:

★

Küçük Sevim, annesi ve babasile beraber Mersin'deki dayısına misafir gidiyordu. Adana'dan babasının kullandığı otomobile binmişler, şehirden epeyce uzaklaşmışlardı. Yolda giderlerken Sevim :

— Oh... Mis gibi bir koku var... Bu nedir?.. Bu ne kokusudur anneciğim?.. diye sordu.

Annesi de :

— Portakal kokuyor, yavrum, dedi. Belki portakal bahçelerine yakın geçiyoruz... diye ilâve etti.

Babası :

— Sevim, biliyor musun?.. Portakal Türkiye'nin her tarafına bizim bu güzel yurdumuzdan gider. Adana, Mersin, Antalya, Alanya, Dörtyol... Bütün bu Akdenize yakın güneşli, sıcak bölgelerde gayet güzel portakal, mandalina, limon yetiştirilir. Portakal çok şifalı bir meyvadır.

Sevim :

— İçinde C vitamini var değil mi babacığım?.. diye sordu.

Babası :

— Evet, iyi hatırladın, portakalda C vitamini var. Hem de bir çok kalsiyum vardır. Eğer çocuklar çok portakal yerlerse dişleri çok sağlam ve kemikleri kuvvetli olur. Çünkü kalsiyum, dişler için, kemikler için, bütün vücut için çok lüzumlu bir maddedir, diye anlattı.

★ ★ ★ ★ ★ ★

Berber müşteri bulamayınca..

Bir müddet sonra otomobilleri portakal bahçelerinin arasına gelmişti. Koskocaman zümrüt gibi ağaçların dallarından portakallar sarkıyordu. Yüzlerce, binlerce ağaç... Her bir ağacın üzerinde de binlerce portakal sarkıyordu. Bir çok işçiler ellerinde makas portakalları büyük bir dikkatle kesiyor, onları zedelemeden usulcacık sandıkların içine koyuyorlardı. Her ağacın yanında portakal ile dolu, sandıklar dağlar gibi yığılmıştı.

Sevimin babası otomobilini yavaş yavaş sürüyordu. Sevim ile annesinin bu güzel portakal bahçelerini doya doya seyretmelerini istiyordu. Sevim, masmavi göklere yükselen zümrüt gibi ağaçların güzelliğine, dallardan top top sallanan portakalların tatlı, baygın kokusuna doyamıyordu.

Sevim :

— Aman anneciğim!.. Aman babacığım... Ne güzel... Ne güzel şu ağaçlara, şu portakallara, mandalinalara bakınız... diye sevincinden yerinde zıp zıp zıplıyordu.

Sevim portakalların ağaçlardan toplanmasını seyrederken, işçilerin meyvaları, koca koca tahta sandıkların içine gelişi güzel yığdıklarını görmüştü. Halbuki manav dükkânlarında, portakallar sandıkların içinde muntazam, kâğıtlara sarılmış, istif edilmiş bir halde durduğunu biliyordu. Sevim merak etmişti. Acaba bu işçiler niçin meyvaları kâğıtlara sarmıyorlar?,. diye düşünüyordu.

Nihayet bunu babasına sordu. Babası kızını okşıyarak :

— Meyvaları toplıyan amele başkadır. Toplanmış portakalları boy sırasile sandıklara yerleştiren işçiler de başkadır. İsterseniz sizi büyük bahçe sahiplerinin ambalaj depolarına götüreyim de, portakalları, mandalınaları, limonları nasıl ambalaj yaptıklarını görünüz!.. dedi. Sonra otomobilini yavaş yavaş eski dostu, büyük portakal bahçeleri sahibi Bay Sami'nin ambalaj deposuna doğru sürdü.

TABİAT HİKÂYELERİ:

AÇ KURT

Anlatan: Cevat GOBİ

Yerde yarım metre kadar kar vardı. Aydınlık bir kış gecesi ininden çıkan Kurt, etrafı iyice gözden geçirdi, sık ormanın dışına doğru yürüdü. Çamların seyrekleştiği yerden, geniş ovaya bakan yamaca tırmandı. Keskin gözlerini uzaklarda gezdirdi. Ova, billûr bir tabak gibi gözleri önünde parıldıyordu. Tabiat beyaz örtüsüne bürünmüş, derin bir uykuya dalmıştı. İyi işiten kulaklarına hiç bir av sesi gelmedi.

Kendi kendine söylendi :

— Nafile, dedi. Bugün yine açız. Yeryüzü öyle sağır, öyle gamsız uyuyor ki, en küçük bir av bulacağımı ummuyorum.

Dündenberi açtı. İninde yalnız bıraktığı iki yavru ondan süt istiyordu. Aç kursak, onlara nerden ve nasıl süt versin. Karnı, göğsüne yapışmış, memeleri sarkmıştı. Aç kurt, ilk defa öleceğinden korktu. Bir kere daha kulaklarını kabartarak rüzgârın sesini dinledi. Havayı kokladı. Birden sevinçle geri döndü. Ormanın sık dallarından süzülen havada, yabancı bir yaratığın kokusu vardı. Bu kokuyu doya, doya içine çekti. Kendisine av müjdesini veren burnuna teşekkür etti.

— Tuhaf. Arkamda bir yabancı bırakmışım da haberim yok. Ben onu nasıl görmedim? dedi.

Burnunu kendine kılavuz yaparak yürüdü. Gittikçe koku artıyordu. Nihayet yuvasına yaklaştı. Birdenbire kalbi küt küt vurmağa başladı; kendi kendine :

— Bu koku pek tekin değil. Acaba yuvama bir yabancı mı girdi? diye düşündü. Yabancı kokunun içinde garip bir korku hissetti. İleriye atılmak için dizlerinde pek az bir kuvvet kalmıştı. Koku; ne bir kuşun, ne bir insanın, ne de günlük avlardan birinindi. Vücudunu büyük bir heyecan kapladı, olduğu yerde kaldı. «Müthiş düşman» diye mırıldandı. Annelik sevgisinin körüklediği ateşle tutuşuyordu. Yine böyle parlak bir kış gecesinde eşini kaybetmişti. Onun, domdom kurşunla dağılan beynini, karlar üstünde çırpınan güzel vücudunu görür gibi oldu. Daha çok titredi. Olduğu yere yıkılmamak için çamın gövdesine yaslandı. Gözlerinden süzülen iki damla yaş, göğsüne düştü.

— Zavallı yavrularım! Size av getireyim derken; sizi av yapıyorlar ha!.. diye mırıldandı.

Yuvasını uzaktan uzağa kolluyordu. Birdenbire gözlerinde kıvılcımlar çaktı, yerinde tepinerek haykırdı. «İşte, işte yabancı!» demesile, çam dallarının gölgesine sığınan hayvanın üzerine atlaması bir oldu.

— Hey; sen kimsin? Burada ne yapıyorsun?

İki ateş saçan gözün karşısında yerlere eğilen yabancı, iniltili bir sesle cevap verdi :

— Be... Be.. ben mi?. efendimiz... be.. be.. ben sırtlanım.

— Sırtlan mı? Bû adı işitmiştim, fakat ilk defa görüyorum. Demek Sırtlan sensin? Burada işin ne?..

— İşim mi? Şey, efendimizin sayesinde geçinmek için uğraşıyorum.

Kırçıl, dimdik kıllariyle, biçimsiz ve sevimsiz yüzüyle iğrenç bir hayvan olduğu belliydi. Boynunun üstündeki kanbur, derisinden çıkan leş kokusu, bu çirkinliği bir kat daha artırıyordu. Açlığını çoktan unutan kurt, bu biçimsiz hayvan hakkında daha çok bilgi edinmek istedi.

— Öyle saçma lâfları bırak ta sen bana nasıl geçindiğini anlat.

— Efendimizin karlar üstünde bıraktığı izleri takip ederim.

— Bu ne demek?..

— Yani efendimizin yakaladığı avların artıklarıyle geçinirim. Sayenizde..

— Bir şey anlamadım. Yoksa siz bir hırsız mısınız?..

— Siz güçlüsünüz, cesur ve atılgansınız. Her yerde her zaman av bulup geçinirsiniz. Halbuki ben... (İnliyerek) zavallı ben...

Kendisinden daha büyük ve daha kuvvetli görünen bu çirkin hayvanın, bu kadar alçalışına kurt hayret etti. Ona dik, dik bakıyor; içinden: «Kendini zavallı gösteren bir canavar» diyordu. Sırtlanın yüzüne şiddetli bir tokat atarak, başını yukarı kaldırmasını söyledi.

— Bu kadar alçalmak için hiç bir sebep yok. Miskin ruhuna bir parça canlılık ver; kendi gücünü kullan!.

Sırtlan, daha çok eğilerek, ağlar bir sesle mırıldadı :

— Âciz olmanın ne demek olduğunu size anlatamam ki, hem bu kelimenin mânasını siz bilmezsiniz.

Kurt dişlerini gıcırdatarak şöyle dedi:

— Anlıyorum. Çok tenbelsin. Miskinlik, ruhunu sarmış. Onun bunun yiyecekleriyle geçinmeği daha kolay, daha kazançlı bulmuşsun. Böyle yaşamaktansa, şuracıkta gebersen daha iyi olur.

Yüzünü yerlere sürterek, inliyen Sırtlan yalvarmağa başladı :

— Ah. Affediniz, merhamet ediniz efendimiz, Be... Be.. beni bağışlayınız.

— Boşuna yalvarma. Nasıl olsa sen bir kurt olamazsın. Bari şerefli bir av ol!..

İkinci bir pençe atarak, koca sırtlanı yerlere yuvarladı, katıla, katıla gülerek :

— İşte böyle, tenbel canavar! Avlamasını bilmiyenler, av olurlar, dedi.

Koca sırtlanı bir kaç dakika içinde parçalıyarak, yavrularına bir gece sofrası hazırladı.

★

En ucuz ve en verimli

HAYAT SİGORTASI

Küçük yaşta yapılan

Hayat Sigortasıdır.

★

DOĞAN SİGORTA

GERÇEK BİR HİKÂYE:

KRALIN VERDİĞİ DERS

Anlatan: Cevat ÖZDİZDAR

BUNDAN üçyüz yıl önce Fransa'da, saray nazırlarından biri bir gün evine giderken, arabası yolda, bir çiftçinin buğday yüklü manda arabası ile çarpışır. Buna fena halde kızan nazır:

— Yolumun üstünde ne işin var. Allah sizleri yeryüzünden kaldırsın, diyerek arabadan inip onu döver.

Ertesi gün bu olayı haber alan kral, küplere biner. Bu kendini beğenmiş merhametsiz nazıra bir ders vermek ister. Yaverini çağırtarak:

— Saray nazırını bugün akşam yemeğine çağırın, der.

Yaver gidince, kral, sarayın uşaklarına akşamki ziyafette sofraya ekmek koymamalarını tenbih eder.

Akşam olur. Nazır saraya gelir. Uşaklar onu hemen yemek salonuna götürürler. Nazır yemek salonunda kendinden başka kimse olmadığını görünce:

— Bu ziyafete yalnız ben mi davetliyim? diye sorar. Uşaklar:

— Evet yalnız siz davetlisiniz. Buyurun sofraya, kral hazretleri yemekten sonra sizinle görüşecek, derler.

Nazır sofraya oturur. Eline çatalı, kaşığı alıp yemek yemeğe başlar. Fakat sofrada ekmek bulamaz. Kendi kendine:

— Hiç sofraya ekmek konulmaz mı? Ekmeksiz yemek yenildiği nerde görülmüştür? Her halde uşaklar telâşla sofraya ekmek koymayı unutmuşlar, diye düşünerek zili çalıp uzakları çağırır. Uşaklar hemen gelirler. Nazır onlara:

— Sofraya niçin ekmek koymadınız? diye çıkışır. Uşaklar:

— Ekmek kalmadı efendim, diye cevap verirler. Tam bu sırada salonun kapısı açılır, Kral içeri girer. Nazır hemen ayağa çalkarak onu selâmlar.

Kral nazıra:

— Ziyafetten memnun kaldınız mı? Yemeklerimiz hoşunuza gitti mi? diye sorar.

Nazır, hemen cevap verir:

— Sayın kral hazretleri, ziyafetinizden son derece memnunum. Yalnız ne saklıyayım sofrada ekmek olmadığı için pek karnımı doyuramadım, der.

— Ekmeksiz karnınızı doyuramaz mıydınız?

— Hayır haşmetmeap. Hiç bir şey ekmeğin yerini tutmuyor. O bütün bu sofradaki yemeklerin hepsine bedeldir.

Kral kaşlarını çatarak:

— Öyleyse neden ekmeği soframıza kadar getiren insanları hor görüyor, onlara karşı kötü davranıyorsunuz? der.

DOĞAN KARDEŞ
Bulmaca Kuponu: 119

KİM BULACAK?

Bu bulmacaları çözenler arasında kur'a çekilerek birinciye dolma kalem, ikinciye resim albümü, üçüncüye Doğan Kardeş abonesi, dördüncüden ellinciye kadar da muhtelif hediyeler verilecektir. Cevaplar 30 ocağa kadar gönderilmelidir.

HEDİYE KAZANANLAR

112-nci sayıdaki bulmayı çözenler arasında kur'a çekilerek aşağıda adları yazılı kardeşler şu hediyeleri kazandılar :

1 — Ahmet Aldemiroğlu (Ankara), Bir dolma kalem,

2 — Özben Arısoy (İstanbul, Bir resim albümü,

3 — Günay Gürten (Mersin), Bir yıllık Doğan Kardeş obonesi.

BİRER OKUL REFTERİ KAZANANLAR

Melih Ünal (İstanbul), Bedriye Talaş (Konya) Savaş Tansuk (Ankara), Oğuz Özdemir (İzmir), Atillâ Atok (Konya), Adnan Birsel (İzmit), Ömer Budak (İstanbul), Mehmet Oğuzkan (Amasya), Sevim Subutay (Antakya), Hüseyin Şengil (Ankara), Kerim Altan (Ankara-Yenişehir), Aysel Aktürel (Mersin), Çetin Arkan (Mudanya), Turgut Kortan (Afyon), Süheyla Gider (Eskişehir), Muzaffer Seviğ (Polatlı), Babur Sümer (Çankırı), Özden Tarhan (İskenderun).

BİRER KİTAP KAZANANLAR

Mehmet Onur (Ankara), İlhan Berten (Samsun), İlhan Okay (Bursa), Münevver Darendeli (Kadıköy), Hasan Taşan (Trabzon), Turhan Bayman (İstanbul), Yılmaz İdiloral (Üsküdar), Suna Ertekin (Antalya).

★ ★

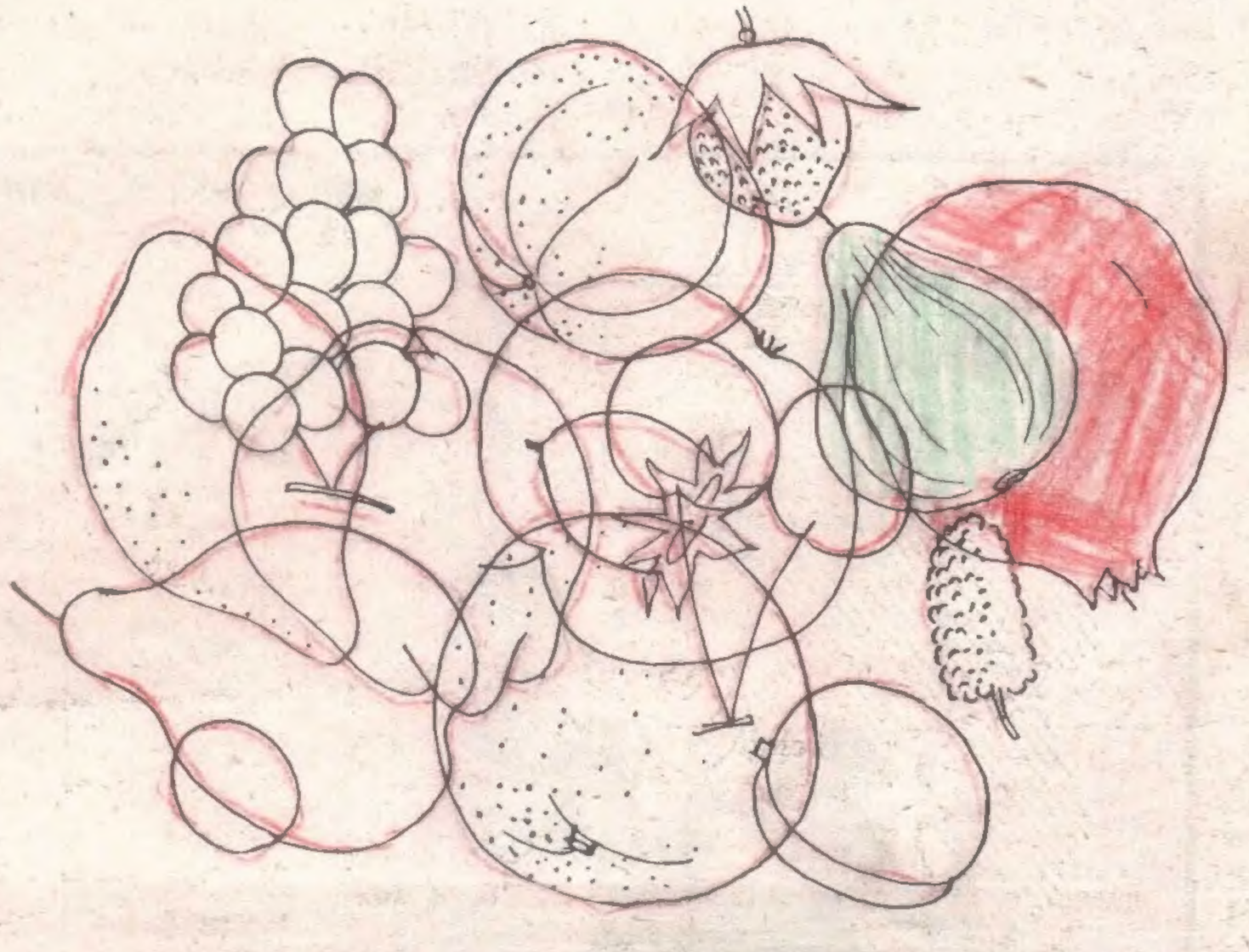

Burada kaç tane meyva vardır, bulunuz?

Ev şeklindeki
kumbaramız
bir gün
seni de
bir **EV** sahibi
yapabilir
YAPI ve KREDİ BANKASI

K . L

Yukarıdaki (K) ile (L) harflerinin arasına 7 defa ayrı ayrı harf koyarak, 7 tane başka başka kelime yapınız.

★

RUN — RA — SE — Lİ — İS — KA — NİZ — KÖ — KEN — DE — DE

Yukarıdaki heceleri öyle birleştiriniz ki üç ilimizin adı çıksın.

Doğan Kardeş

HAFTALIK ÇOCUK DERGİSİ
Sayı : 119 — Cilt : 4
6 Ocak 1949
Fiatı 15 Kuruş

Her hafta perşembe günleri çıkar ★ Sahibi ve yazı işlerini fiilen idare eden : Vedat Nedim Tör ★ Sekreter : Şükrü Enis Regü ★ İdare Merkezi : Beyoğlu, İstiklâl Cad., 320 — 24 Yeni Han. İkinci kat ★ Mektup adresi : Posta Kutusu : 2217 Beyoğlu ★ Telefon 42933 ★ Abone şartları : Yıllık (52 sayı) 750 kuruş, altı aylık (26 sayı) 400 kuruş, üç aylık (13 sayı) 200 kuruş ★ Abone her sayıdan başlıyabilir ★ Adres değiştirmek istiyen abonelerin 30 kuruşluk pul göndermeleri lâzımdır ★ Gelen yazılar basılsın basılmasın sahibine geri verilmez ★ Basıldığı yer : Doğan Kardeş Yayınları A. Ş. Basımevi İstanbul.

AV PEŞİNDE

Doğan Kardeş'in Romanı : 11

Çeviren : Nihal Yalaza TALUY

— Pekâlâ dedi. Küçük Beyazyüzlü yalansız konuşuyor. Ama söylediği gibi çıkmazsa, ölecek. Şimdi Cek'i yakalayıp hepinizi köyümüze götüreceğiz. Ailelerinizden çokça para isteriz. Vermezlerse, öldürürüz sizleri.

Çocukların yüzlerini kireç beyazlığı kapladı. Birbirlerine sokuldular. Vil, küçük kardeşinin buz gibi olan elini kuvvetlice sıktı.

— Cesaret, Corc! dedi. Vahşilerin bizi korkak sanmasına fırsat vermiyelim.

XV

KÖTÜLÜĞE İYİLİK...

Arkadaşlarından ayrılan Cek ormana dalmış yürüyordu. Bir aralık otlar arasında koca bir engerek gördü. İlk aklına gelen: tüfeğine davranıp bu korkunç zehirli yılanı vurmak oldu. Ama sonra, silâh sesinin düşmanın dikkatini çekeceğini düşünerek vazgeçti. Zaten hayvan da onu görmemişti.

Cek geri döndü. Bu defa sağa saparak kampa doğru yürüdü. Yüksek otlar arasında ihtiyatla sürünüyor, bir yandan da :

— Ya şimdi karşıma gene şu Hua-ava-oma ile oğlu çıkarlarsa? diye düşünüyordu. Acaba, bu defa, dost gibi mi, düşman gibi mi karşılaşacağız?..

O aralık Cek, birbirine karışmış liyanoslara takılarak yere kapaklandı. Başı yumuşak otlara gömüldüğü için bir yeri incinmedi. Hem de bu kapaklanma Cek'in hayatını kurtardı. Çünkü tam düşerken, üstünden vızıldıyarak geçen bir ok hemen önünde bulunan bir ağacın gövdesine saplanmıştı...

Cek, hakiki bir acvı gibi soğukkanlılıkla, hemen otların arasına gizlendi. Bir kaç saniye böylece hareketsiz kaldı.

Oku atan Arovaka idi!..

Genç Viyandot kampa dönerken, yerde sürünen Cek'i görmüştü. Onu küçümseyen, babasından azar işitmesine sebep olan Beyazyüzlü şimdi kolaylıkla eline düşecekti...

Öç alabileceğine sevinen Arovaka'nın yayı çekerken, heyecanından eli titriyordu. Hele Beyazyüzlünün düştüğünü görünce, okun hedefini bulduğunu, düşmanının ölü olarak yere serildiğini sandı. Hemen yanına koştu. Ama üç beş adım kala, birden, irkildi, şaşaladı, durdu... Yerde ölü olarak uzandığını sandığı Cek, karabinasını ona doğru çevirmiş, gözlerini kırpmadan bakıyordu.

Bu bakış Arovaka'yı büyülemişti sanki; kaçamıyor, kendini korumağı düşünemiyordu.

Cek yavaşça kalktı. Silâhını hâlâ Kırmızıderiliye doğru tutuyordu.

— Elimdesin Arovaka, dedi.

Genç Viyandot toparlandı. Elinde tuttuğu yayı yere bıraktı. Kollarını kavuşturarak omuzlarını gerdi. Düşmanının yüzüne azametle bakarak alçak, ama sakin bir sesle :

— Arovaka hazır, dedi. Arovaka cenkçi gibi ölecek.

Viyandotun sesinde, duruşunda öyle bir asalet, kahramanlık vardı ki, Cek Gedney'in içi titredi.

Şüphesiz, onu vurmak Cekin aklından bile geçmiyordu. Kırmızıderili düşmanını sadece korkutmak istemişti. Cek, gülümseyerek, karabinasını indirdi. Bir kaç adım ilerleyerek Kırmızıderiliye elini uzattı.

— Artık dost olalım Arovaka, dedi.

Rüya gördüğünü sanan Arovaya'nın yüzünde, arka arkaya şaşkınlık, hayret, sevinç belirdi. Sonunda, karşısındakinin şaka veya alay etmediğini anlayınca, o da elini uzattı, olanca kuvvetiyle Cek'in elini sıktı.

— Arovaka Cek'i sevecek!

Sözlerinin içinden geldiği açıkça görünüyordu. Vahşi kalbinde Cek'e olan eski nefretin yerini şimdi ayni kuvvette bir sevgi kaplamıştı.

İki çocuk elele gülümseyerek bakışırken, ağaçların arasından bir karaltı belirdi. Gelen, Arovaka'nın babası Viyandotların şefi Hua-ava-oma idi...

Oğlunun, başdüşmanıyla nerdeyse sarmaş dolaş olacağını gören Kırmızıderilinin daima sert, sakin yüzünde bir şaşkınlık ifadesi belirdi. Arovaka, Cek'in elini bıraktı, babasının yanına gitti, demin olanı kısaca anlattı. Belliydi ki, Cek'in hareketi Arovaka kadar babasını da hayrete düşürmüştü. Oğlu sözünü bitirir bitirmez, Hua-ava-oma elini Cek'e uzattı.

— Cek ,mert bir çocuk, büyük bir cenkçi; dedi. Hua-ava-oma Cek'i sevecek. Bundan sonra hiçbir Viyandot ne Cek'e, ne de Cek'in adamlarına fenalık yapmayacak.

Kırmızıderililerin soğukkanlılığı dünyaca bilinir. Onlar, tek bir inilti çıkarmadan en korkunç işkencelere dayanır, hiç şikâyet etmeksizin ölmesini bilirler. Bu yüzden çoğu kimse, yanlış olarak, Kırmızıderililerin aile, çocuk sevgisi nedir bilmediklerini sanır. Oysa ki, hiç de öyle değildir. Yalnız, çocuklarını cenkçi olarak yetiştiren Kırmızıderililer, onları şımartmaz, nazlandırmazlar, hattâ sevgilerini göstermeden büyütürler.

Hua-ava-oma da böyleydi. İyi bir savaşçı olarak yetiştirmeğe çalıştığı oğlunun, cesur, kuvvetli, becerikli, şerefiyle ölmesini bilen bir genç olmasını isterdi. Ama ona hayatını bağışlamış bir düşmanın iyiliğini unutmıyacak kadar da iyi bir babaydı.

Cek, Viyandotlar reisinin içten sözlerini cevapsız bırakmadı :

— Hua-ava-oma, dostluğuna güveniyorum, dedi. Arovaka'yı da severim. Artık bundan sonra birbirimize fenalık yapmıyacağız. Ben de Büyük Şef Hua-ava-oma ile Arovaka için elimden geleni yaparım.

XVI

BÜYÜK ŞEFİN TEŞEKKÜRÜ

Viyandotların şefi öyle duygulanmıştı ki, dilini şaklattı.

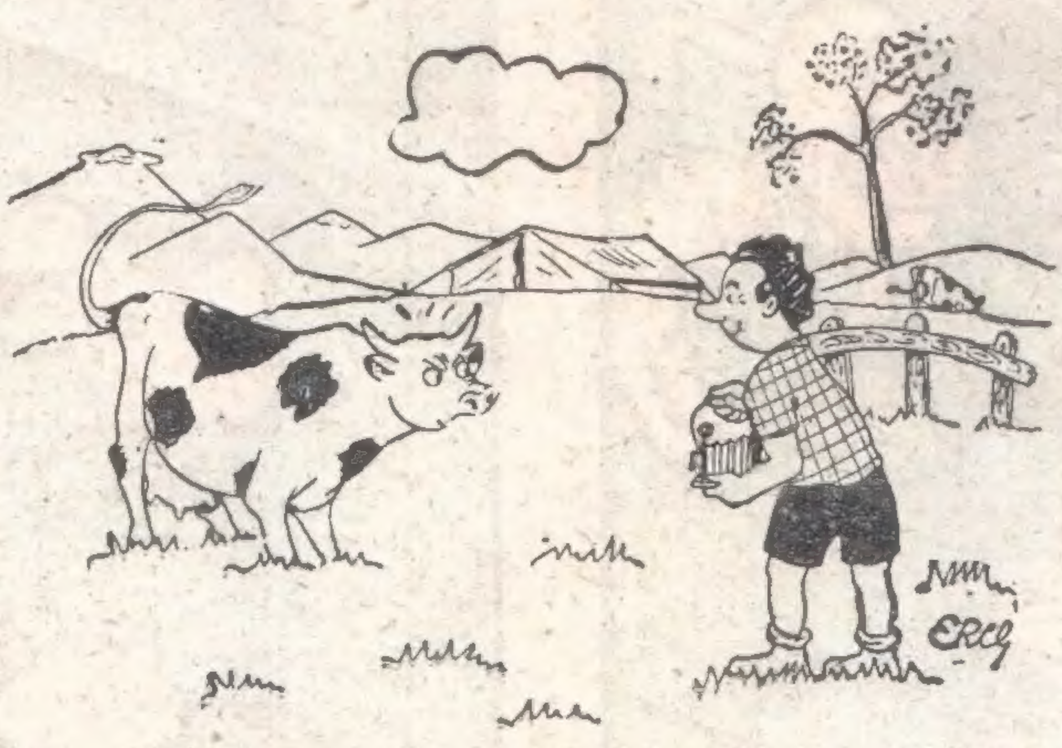

— Bak şimdi kuş çıkacak!

— Devam edecek —

KARA KEDİ ÇETESİ

Düşünen ve Resimleyeni
SELMA EMİROĞLU

PAYTAKLA KOVALAMACA

Doğan Kardeş

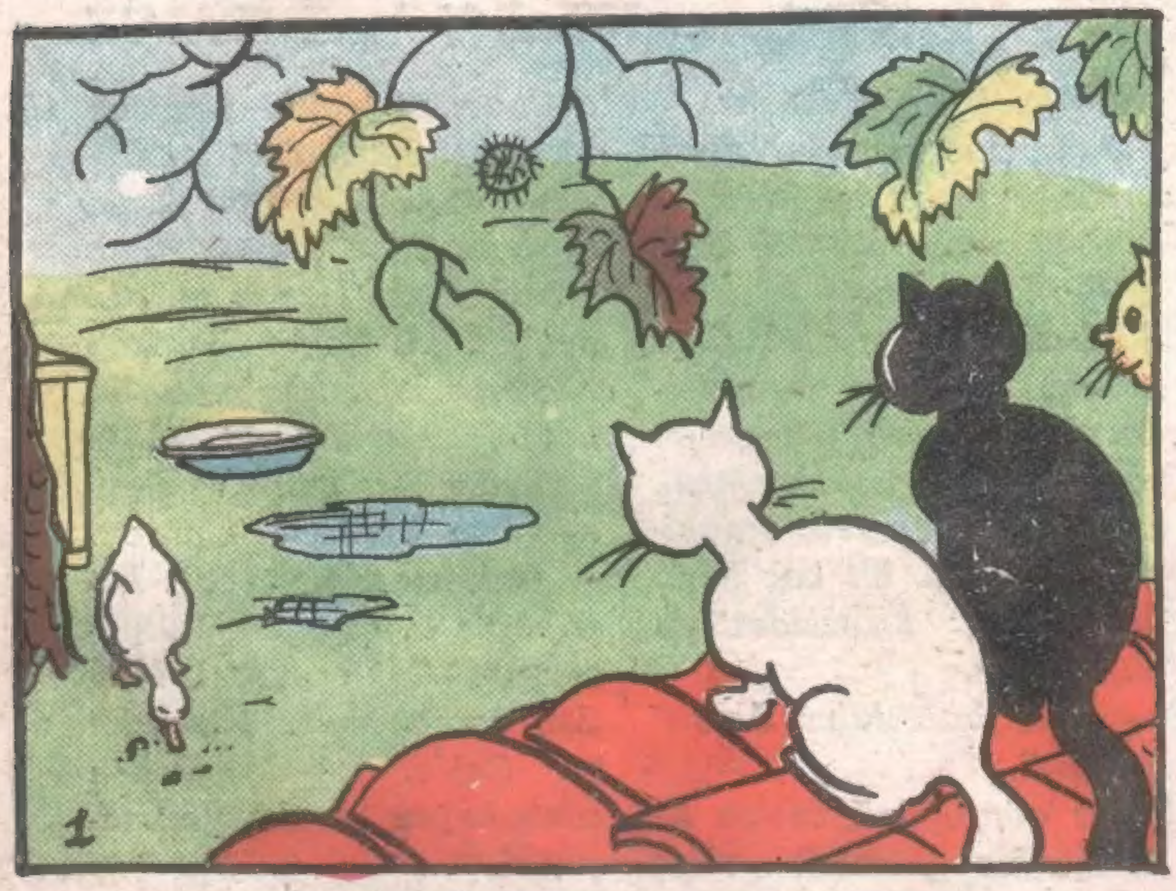

Karakedi — Komşunun bahçesindeki ördek ne de lombul şey değil mi?
Pamuk — Acaba yakalayabilir miyiz?

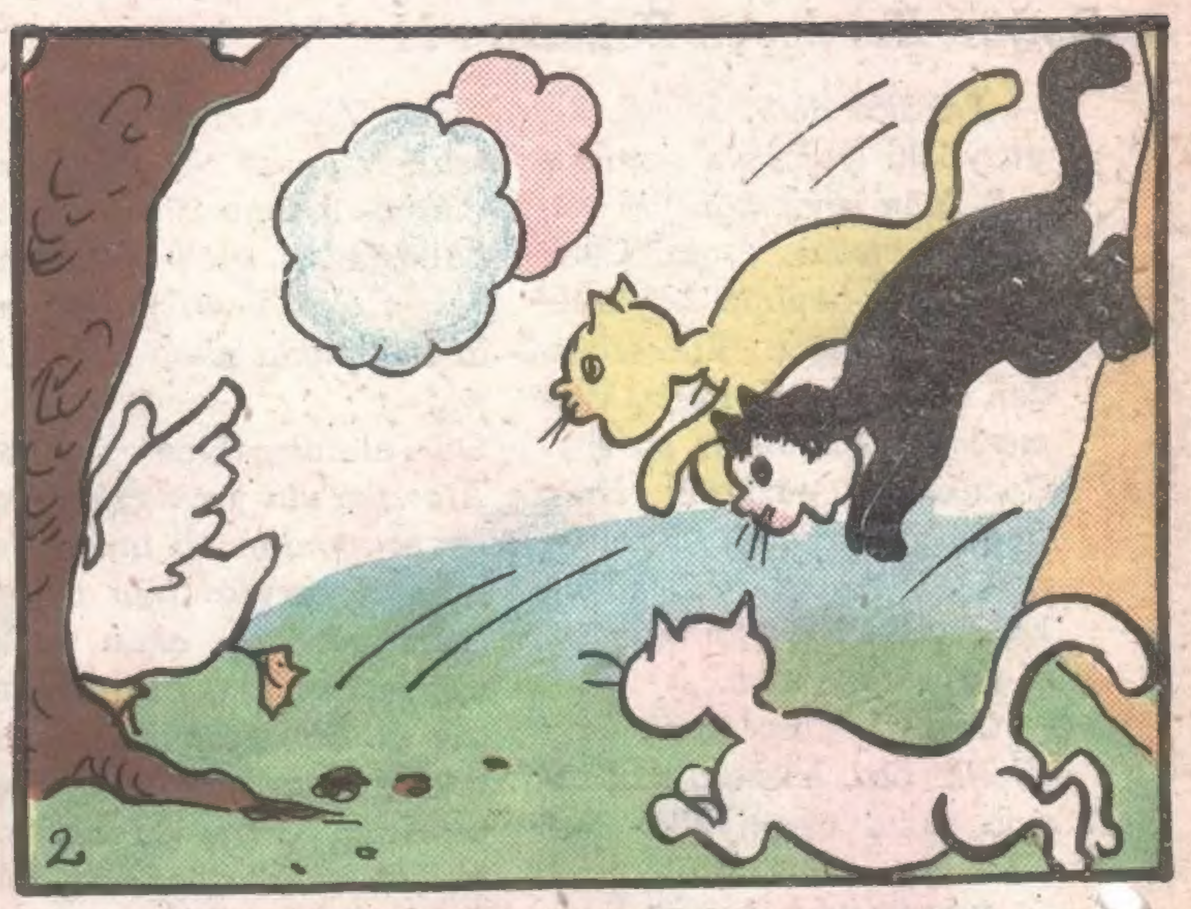

Karakedi — Denemesi bedava, haydi yallah!

Paytak (ördek) — İmdaat, haydutlar geldi, yetişin, kurtarın!
Karakedi — Hiç bağırma, seni tutacağız..

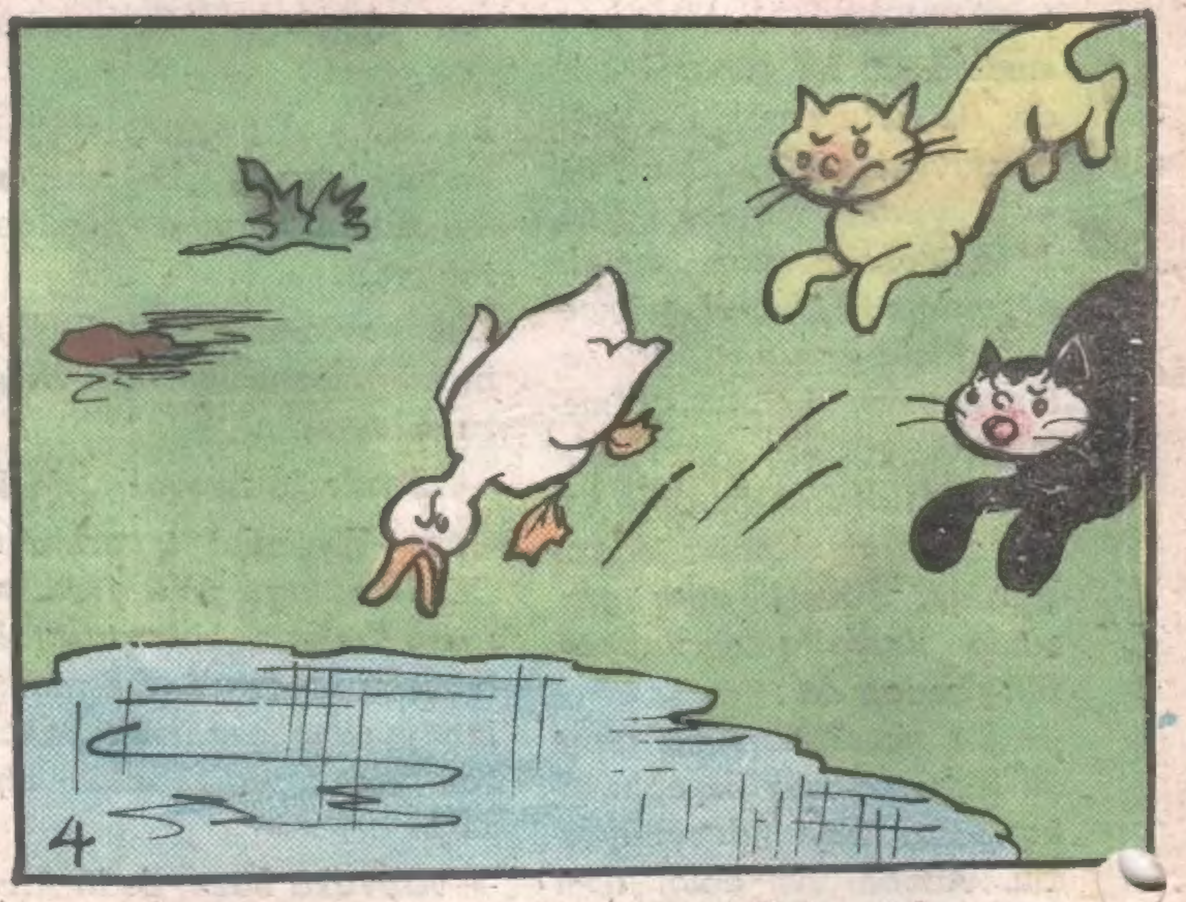

Paytak — Sizin de beceremiyeceğiniz işler var.. görürsünüz şimdi...

Çete — Eyvah... Suya atladı!

Paytak — Buyrun beyler, buyrun... Beraber yüzelim!